

CENDRECETA (Charles Perrault).

Traducció de Francesc Manel Santacreu i Lillo.

Fa molt de temps, hi havia una jove de qui la mare havia mort quan ella era encara chicoteta.

Son pare es cuidava de donar-li tot lo que necessitava i educar-la. Pero, com era molt pobre i havia de treballar tot el dia, apenes li quedava temps per a atendre-la.

Un dia, el pare li va preguntar a sa filla:

-Filla, ¿t'agradaria tindre una mare que te cuidara?

-Clar que si, pare. ¡Seria maravellos! –exclama entusiasmada la chiqueta-

I aixina va ser com el pare d'aquella dolça jove decidi casar-se de nou.

La nova dona, que tambe era viuda, tenia dos filles.

“Les tres chiquetes creixeran juntes i seran bones amigues”, pensa el pare.

Pero la madrastra, que era una dona molt antipatica, no pensava lo mateix. A les seues filles les cuidava i conreava, pero a la seua fillastra l'obligava a fer totes les tasques de la llar, com netejar el fument.

Per això, no era casualitat que a aquella pobre chiqueta li digueren Cendreceta, puix tot el dia anava tacada de cendra.

Un dia, el rei d'aquell pais va pensar que son fill, el princip, ja estava en edat de casar-se.

“Aixina el dia que herete el tro, els meus subdits tindran un rei i una regina...”

I tingue una idea brillant:

“Fare una gran festa en el palau i convidare a totes les chicones casaderes del regne...”

I prenent una llarga ploma de ganso, el rei escrigue l’invitacio en la seua millor lletra.

Els heralts del rei, anunciant-se en tocs de trompetes i clarins, varen recorre tot el regne. Per tots els llocs, en les valls i en les montanyes, encara en els pobles mes lluntans i chicotets, es va escoltar el mateix bando:

-¡El primer dissabte del proxim mes, a boqueta nit totes les chicones casaderes del regne estan convidades a assistir a una gran festa en el palau!

Aixina aplega la noticia a oits de la madrastra, qui d’inmediat va ordenar a les seues filles que prepararen els seus millors vestits i les seues millors joyes. Al mateix temps, li va dir a Cendreceta:

-Tu no aniras...te quedaras en casa fregant el pis, escurant els plats i netejant la chimenera.

Les filles de la madrastra aplaudiren i botaren d’alegria, pero Cendreceta hague de fer un esforç per a no plorar.

Uns dies despres, aplega el tan esperat dissabte del ball. A boqueta nit, vestides en els seus millors vestits, les filles de la madrastra, se n’anaren cap al palau del rei.

Quan es va trobar a soles, Cendreceta no pogue reprimir el seu plor.

-¿Per que sere tan desgraciada? –va exclamar-. ¿Perque este trist desti?

I se’n va anar cap a la chimenera per a agranar les cendres i reviscolar el foc.

De sobte, entre les flames va apareixer una lluentor, mes lluminosa que el foc.

-No te preocupes, Cendreceta –es va sentir una veu-. Tu també aniras al ball...

Cendreceta es frega els ulls, creent que somiava. Però no, no era un somi.

Davant d'ella, una dona de dolç rostre i tendra veu esgrimia una vareta màgica.

-¿Qui eres? –va preguntar Cendreceta.

-Tots els sers de bon cor tenen una fada padrina –respongue en una veu molt dolça aquella estranya dona-. Yo soc la teua...

Lavors, la fada va roçar en la seua vareta la vella roba de la chicona. I, en un dir Jesús, Cendreceta es va veure coberta de tuls, sedes i velluts, al temps que un collar de pedres precioses rodejava el seu coll.

La jove retrocedí sorpresa i senti un tintineig: els seus peus lluien unes bellíssimes sabates de cristal.

-Nomes te falta el carruage...-va dir la fada.

Va eixir al hort, va tocar en la seua vareta màgica una carabassa i, en menys d'un sospir, va sorgir un elegant carruage arrossegat per briosos corcers. En el pescant, un somrient cocher li va fer senyes a Cendreceta per a que pujara.

-Espera, Cendreceta –la detingue la fada-, no t'oblides: has de retornar abans de mijanit, perquè a eixa hora, la magia desapareixera...

L'arribada de Cendreceta al palau desperta una remor d'admiració.

-¿Qui es? –es preguntaren tots, inclús les seues germanastres-. ¿Qui es?

Però qui més es formula eixa pregunta va ser el príncip, que queda enamorat de la bellea de la chicona.

A partir d'eixe instant, el príncip i Cendreceta no deixaren de ballar junts.

En mig d'un bellíssim vals, sonaren les campanades del rellonge del palau. Cendreceta comença a contar-les.

-Van a ser les dotze –es va sobresaltar la chicona, desempellogant-se del príncip.

-No te'n vages, per favor, no te'n vages –va pregar el fill del rei.

Pero Cendreceta se'n va anar a la carrera. Procurant ser mes rapida que el rellonge, Cendreceta va descendir per les escales com una exalacio.

-¡Oh! –exclama Cendreceta de sobte-. He perdut una de les sabates...

Pero el rellonge seguia el seu curs i, sense temps per a tornar sobre si, Cendreceta es va clavar en el carruage.

A l' eixir, va vore com el príncip, en lo alt de les escales, apretava fortament contra el seu pit la sabata que ella havia perdut.

Eixa mateixa nit, desesperat, el príncip se'n va anar a la camara real i va parlar en el rei.

-Pare –li va dir-. Estic enamorat...He trobat a la dona dels meus somis...pero...

-¿Pero que? –es sorprengue el rei.

-Tambe l'he perduda...

-¿Qui es? –li pregunta son pare.

-No ho se...-i li conta com havia ocorregut tot.

-No patixques –li contesta el rei-. En tants anys de govern alguna cosa he depres...

Al sendema el rei torna a agarrar la seua llarga ploma de ganso i redacta un nou bando.

Els heralts recorregueren atra volta el regne:

-Per orde del rei, totes les donzelles del regne hauran de provar-se una sabata de cristal. Qui puga calçar-se-la es casara en el princip i sera la futura regina d'este pais.

D'inmediat, la madrastra adverti a les seues filles:

-Com siga, a la força, encara que vos faça mal, una de vosatres haura de calçar-se la dita sabateta.

I aixina va ser com, sabata en ma, el princip i els seus consellers aplegaren a la casa de Cendreceta.

-Tu ves-te'n a netejar la chimenera –li va dir la madrastra a Cendreceta-. En quant a vosatres, filles, ya sabeu...

Va ser inutil: per mes que s'esforçaven en fer coincidir el seu peu en la sabateta, a una li quedava molt gran, a l'atra molt chicoteta...

Quan comprovaren que la sabateta de cristal calçava perfectament en el peu de Cendreceta tots es sorprengueren. Tots menys el princip. El seu cor ya li ho havia dit.

Cendreceta i el princip no tardaren en ballar junts un nou vals. Esta volta va ser en el ball del dia de la seua boda.

Els habitants del regne celebraren que una chicona tan humil haguera aplegat a ser regina. En el temps, fins a la madrastra i les seues filles oblidaren la seua enveja.

I encara que el rellonge del palau marca totes les nits les dotze campanades, els girs del vals continuen. La magia s'ha fet realitat.

I CONTE CONTAT, YA S'HA ACABAT